

Zielono-błękitna infrastruktura

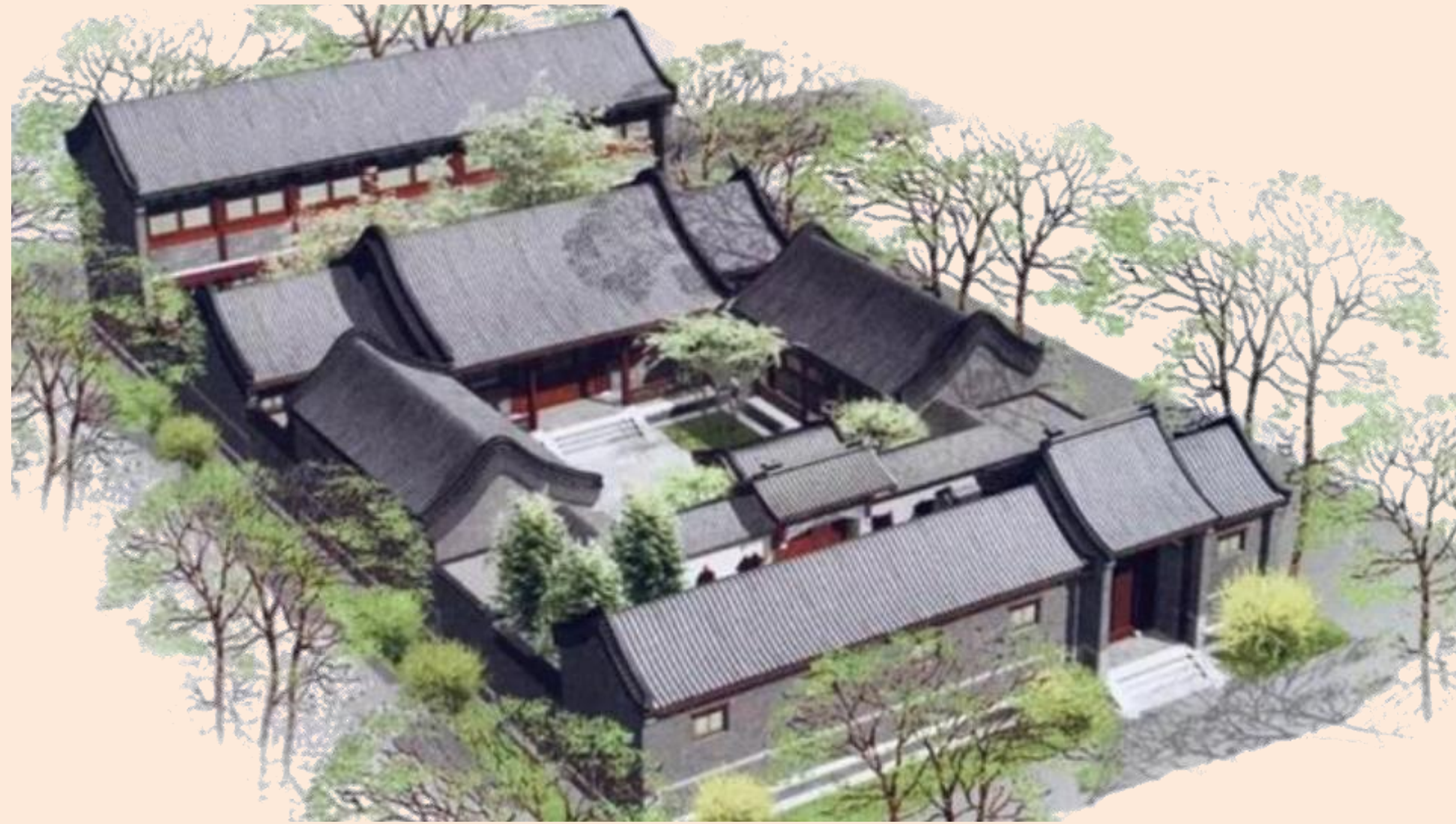
– studium przypadków na przykładzie miasta Pekin

Praca wykonana przez studentów kierunku Gospodarka Przestrzenna Uniwersytetu Wrocławskiego w ramach wizyty badawczej w Pekinie, zrealizowanej w ramach międzynarodowego programu PROM NAWA, we współpracy z Tsinghua University

Tradycyjna zabudowa Pekinu

Hutongi – tradycyjna struktura z nowoczesnymi wyzwaniami

Hutongi to charakterystyczne zespoły tradycyjnej zabudowy Pekinu, których historia sięga czasów dynastii Yuan w XII–XIV wieku. Tworzą sieć wąskich uliczek i prostokątnych dziedzińców siheyuan, otoczonych parterowymi, przylegającymi do siebie domami z cegły. Tysiące takich osiedli rozwinęły się wzdłuż dawnych murów miejskich, dostosowując układ przestrzenny do patriarchalnej struktury społecznej i potrzeb obronnych. Dziś hutongi są cennym elementem dziedzictwa kulturowego Pekinu, ale jednocześnie stanowią wyzwanie dla współczesnych standardów zrównoważonego rozwoju – gęsta zabudowa, wąskie przejścia i ograniczona przestrzeń biologicznie czynna utrudniają wdrażanie nowoczesnych rozwiązań zielono-błękitnej infrastruktury.

Zieleń w ciasnej przestrzeni

Historyczne hutongi, mimo ograniczonej przestrzeni, kryją stare drzewa pagodowe, cyprysy i owocowe. Drzewa te są często starsze niż sama zabudowa i pełnią rolę naturalnych buforów klimatycznych. W niektórych hutongach drzewa owocowe stanowią nawet 42% drzewostanu. Chronią przed słońcem i poprawiają komfort życia w ciasnej, gęstej tkance miejskiej.

Rewitalizacja i adaptacja

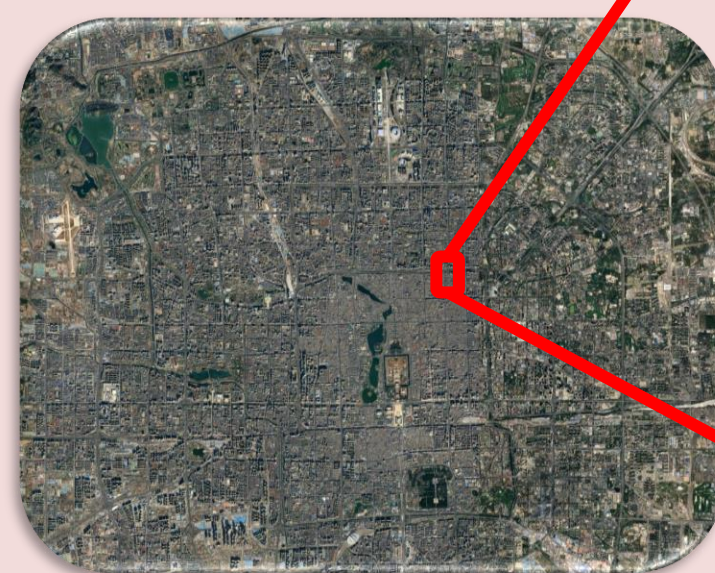
Współczesne programy rewitalizacji hutongów zakładają zachowanie i uzupełnianie zieleni o gatunki rodzime, tworzenie pionowych ogrodów przy ścianach i zielonych dachów. Przepisy nakładają obowiązek minimum 15% powierzchni przepuszczalnej przy renowacji ulic. Trawy ozdobne, niskie krzewy i pasy zieleni wzmacniają odporność hutongów na powódzie błyskawiczne i zjawisko miejskiej wyspy ciepła, nie naruszając historycznej tkanki.

Lama Temple

Historia i lokalizacja

Kompleks świątynny Yonghe Gong, znany jako Lama Temple, to jeden z najważniejszych ośrodków buddyzmu tybetańskiego w Pekinie. Powstał w XVIII wieku jako rezydencja cesarskiego księcia, później przekształcona w klasztor. Mimo położenia w gęsto zabudowanej dzielnicy Dongcheng, gdzie przeważa historyczna zwarta zabudowa hutongów, świątynia zachowuje silne powiązania z przyrodą.

Zieleń i mikroklimat

Lama Temple to sieć wewnątrz ogrodowych, dziedzińców i alejek zacienionych rodzimymi drzewami liściastymi, bambusami i tradycyjnymi roślinami ozdobnymi. Zieleń pełni rolę bufora klimatycznego – ogranicza nagrzewanie, tłumi hałas z głównych ulic i tworzy przestrzeń sprzyjającą kontemplacji. Mimo braku otwartych systemów wodnych, roślinność działa jak lokalny regulator mikroklimatu.

Integracja z miastem

Świątynia znajduje się przy głównej arterii komunikacyjnej i stacji metra Yonghegong. Zieleń wzdłuż ogrodzeń i dojsz pieszych działa jak naturalna bariera, odgradzając sakralny spokój od zgiełku miasta. Ograniczona powierzchnia biologicznie czynna została zagospodarowana w sposób wielofunkcyjny: ogrody między pawilonami mają znaczenie estetyczne, rekreacyjne i ekologiczne.

Wizyta badawcza
przeprowadzona pod opieką
dr hab. Alicji Krzemińskiej

Zespół autorski w składzie:

Jawor Emilia, Mrozowska Hanna, Nawrocka Justyna, Cichowska Katarzyna, Matusiak Gabriela, Lasocki Konrad, Łukaszyński Paweł, Dudek Damian